

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibus Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

37. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

resurgant, Moyses dicit, &c. Luc. 20.) quia Deus non est mortuum. Deus, sed viventium: id est, Omnes autem illi vivunt, ut Lucas addit; ergo omnes resurgent. Omnes autem Deo vivunt, etiam impij, nec nisi dormiunt, euigilaturi tandem, quia *fixum & decretum apud Deum est quod omnes resurrecturi sunt*, ut hunc locum exponit Irenæus, & propter pollicitationem resurrectionis, ait in hunc locum Chrysostomus, quem cæteri Græci sequuntur. Quoad animas vivunt mortui, etiam omnibus hominibus, qui sciunt animas esse immortales. Sed omnes Deo vivunt, & non nisi dormiunt, quia ex Dei decreto & certa scientia omnes resurgent, sicut in Evangelio de filia archisynagogi resuscitata dixit Christus, *Non est mortua puella, sed dormit*, quia certò decreverat Christus eam resuscitare. Specialiter tamen Sanctorum Deus dicitur, quia specialiter illi vivunt: tum quoad animas in gloria, tum quoad corpora in spe resurrectionis. Vtrumque negant hæretici, quum de Sanctis tanquam de mortuis disputant, & Christi hoc loco responsionē dupliciter enervant. Exponit Calvinus hoc loco *omnes Deo vivere, quia fideles, postquam mundo interierint, agunt caelestem vitam cum Deo*: quum certum & evidens sit, non omnes hoc sensu Deo vivere, ideòque hunc sensum illa verba, quæ generaliter loquuntur, habere non posse. Clarius alibi hanc contra seipsum liquidam veritatem professus est. Sic enim ad Act. cap. 7. hæc eadem Dei verba tractans scribit. *Ex hoc loco Christus non absque optima ratione colligit, pios post mortem esse superstites. Nam si totus homo in morte intereat, inepta esset locutio: Ego sum Deus Abrahæ. Ergo Abrahæ, Isaac, & Jacob, quamvis carne perierint, spiritu tamen apud Deum vivunt.* Hæc ibi Calvinus. Suam igitur impietatem hac duplici expositione satis superq; ipsemet refutavit, qui Sanctos omnes non secus quàm Abraham, Isaac, & Jacob apud Deum viventes, *Mortuos* passim vocat.

27. *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo.*

Mādatum dilectionis Dei nō est impossibile in hac vita.

Propter hoc præceptum & illud alterum huic simile, *Non concupisces*, legem observatu impossibilem esse, dicere hoc tempore hæretici ausi sunt: & ad hæc verba hoc in loco Calvinus ita scribit. *Ex hoc compendio apparet Deum in legum præceptis non respicere quid possint homines, sed quid debeant. Nam in hac carnis infirmitate fieri non potest ut perfectus Dei amor regnum obtineat. Scimus enim quàm propensi sunt ad* *vanitatem*

vanitatem omnes sensus nostri. Perniciosa & pestilens hæc doctrina est, tam crudè & indistinctè posita. Deus quippe in præceptis legis non quidem respicit quid possint homines ex se, & ex naturæ suæ viribus, sed quid possint, atque ideo debeant ex adiutorio suæ gratiæ perficere. Ideo nobis præceptum est (ait S. Augustinus) *ut Deum tota anima diligamus*, (quod non fit dum caro concupiscit aduersus animam) *ut admoneremur quid fide exposcere, quò spem præmittere, & obliuiscendo quæ retrò sunt in qua anteriora nos extēdere debeamus.* Hæc ille. Est igitur hoc præceptum perfectionis, cui obstat concupiscentia, quæ quia in renatis culpabilis non est, absque culpa hac perfectione caremus. Perfectionem dico omnimodam, qualem sonat præceptum. Vnde alibi August. *Quamdiu est adhuc aliquid carnalis concupiscentiæ quod vel continendo fenetur, non omnimodo ex tota anima diligitur Deus.* Ait non omnimodo ex tota anima diligi Deum. Nempe quia *minuitur ista dilectio & delectatio spiritualis sanctorum mentium, dum ad alteram concupiscentiam debellandam occupatur bellantis animus*: ut contra Iulianum docet lib. 4. cap. 2. Et hæc est illa carnis infirmitas & propensio ad malum, de qua hîc Caluicinus loquitur. Sed ea non obstante, *exercet gloriosa certamina miles Christi* (ait eodem loco August.) & verè diligit Deum ex toto corde, *quia licet totam non assequatur charitatem, nullam tamen sequitur cupiditatem*, ait August. de Spiritu & lit. cap. vltimo: vel ut expressius S. Thomas docet, licet totum cor actualiter in Deum non feratur semper, tamen habitualiter fertur, quamdiu nihil contra dilectionem Dei cor admittit. 2. 2. q. 44. artic. 4. ad 2. Et hoc sensu in præceptis legis respicit Deus quid facere debeamus: nempe ut legem, quam tulit, impleamus, sed tanquam viatores, non tanquam possessores & hæredes vitæ æternæ; id est, in carne adhuc viuentes, sed non secundum carnem viuentes. Christus quippe *in carne sua de peccato damnauit peccatum*, id est, per carnem suam, ut hostiam pro peccato oblatam, mulctauit peccatum, & sustulit dominium eius in omnibus filiis adoptionis, *in quorum cordibus diffusa est charitas per Spiritum sanctum qui datus est illis, ut iustificatio legis impleretur in illis, seu ab illis, qui non secundum carnem ambulant, sed secundum spiritum.* Sicut ergo præceptum Dei est quod seruire & debemus & possumus, *non ambulare secundum carnem* (quia si secundum carnem vixeritis, moriemini, ait Paulus) sic præceptum est quod seruire & debemus & possumus, diligere Dominum

De Spir.
& lit. cap.
vlt.

In lib. de
perfect.
iustitia.

Præcepta
legis quo-
modo fa-
cienda.

Rom. 5.

Rom. 8.

minum

minum ex toto corde: id est, non ambulare secundum carnem, nullam sequi cupiditatem. Vnde August. Prudentia carnis per Christum ablata & extincta, iustitia legis impletur, quum non secundum carnem, sed secundum spiritum ambulamus.

Hæc prudentia carnis est sapere secundum carnem, & sequi cupiditates eius. Hoc per Christi gratiã tollitur; & ideo per Christi gratiam omnes cupiditates pravas superate & debemus & possumus, ut non regnet peccatum in mortali corpore nostro ut obediamus concupiscentijs eius, etsi maneat peccatum seu peccati propensio quam hinc Calvinus vrget, sed regnet gratia per iustitiam, ut Paulus loquitur, id est, regnet amor Dei perfectus: quod fieri posse impiè hinc negat Calvinus, perfectus, inquam iuxta viã perfectionem in qua adhuc sumus, quæ est, nullam sequi cupiditatem; non obedire concupiscentijs carnis, tamen si ipsa maneat in carne concupiscentie, denique condelectari legi Dei secundam interiorem hominem, quod est, mente seruire legi Dei, mente & animo Deum diligere, licet caro seruiat legi peccati, id est, licet caro & carnalis infirmitas concupiscere non desinat.

38. Diliges proximum tuum sicut teipsum.

Charitatis ordo dicitur.

Hoc quoque præceptum suo fermento corrumpit Calvinus. Negat enim ordinem charitatis, quem perspicue præceptum ponit, videlicet ut dilectio respectu proximi incipiat à seipso. Sic enim scribit. *Quum proximos sicuti nos ipsi diligere iussit Moyses, noluit amorem nostri priore loco statuere, ut quisque seipsum prius amet, deinde proximos, quemadmodum Sorbonici sophista cavillantur, regulatum inferius esse sua regula; sed quum simus nobis nimium dediti, Moyses vitium hoc corrigens, proximos nostros equali gradu statuit; ac si veterum unumquemque alijs neglectis habere sui curam, quia charitas in unum corpus omnes coniungit. Et quædam corrigens, quæ aliter ab alijs separat, singulos ad communem societatem, & quasi mutuum complexum reducit. Hæc ille. Homo reprehendendi avidus, reprehendit quod nescit. Nescit enim à scholasticis, quos hic Sorbonicos sophistas vocat maledicendi cupidus, communem illam societatem & mutuum complexum omnium proximorum disertè in hoc præcepto doceri; sed quia in ipsa societate communi, casus frequenter accidunt, ut omnibus ex æquo subveniri nequeat, diligenter ab illis querit, quis sit præcepti huius sensus in casibus huiusmodi: An te & proximi*